

ежегодно по 700 ливры злато. Слѣдъ много боеве срѣщу варварскыѣ народы отъ различно происхожденіе, които по онуй време обитавахъ срѣдня Европа, Атила не са довѣри на брата си Бледа и го отблъснѣ; и тѣй малко по-малко той са видѣ самичакъ господарь на *Уннытъ*, на *Гепидытъ*, на *Остро-Готтытъ*, на *Свезытъ*, на *Алантытъ*, на *Маркоманытъ* или *Моравцытъ* и на други ёще народы (449).

Въ малко време, неговата имперія бѣше са прострѣла отъ брѣговетъ на Рейнъ чакъ до Каспійско море, и отъ Балтикъ до горытъ на сѣверна Гърція. И сама Германія бѣше като подчинена въ тѣзи бура, защото уплашена да не са види побѣдена, устъпи на тѣзи страшна сила, на този главатарь който, като самата Волга, на която носаше старото име (*Атель*), събаряше сичко предъ него си въ своето буйно течение. Германскыѣ войскари самы тичахъ между Атиловыѣ полкове, и цѣла Германія, кажи, са намѣрваше съединена за първый пътъ подъ силната рѣка на Унскыя царь-господарь.

Съ помного отъ 500,000 души отборъ войскари, кои покорены, кои съюзны и обвързаны на войнската служба на Германцытъ, Атила са дига опустошително прѣзъ *Порикъ* (Австрія), *Винделиція* (Баварія) и *Аллеманія* кѣдѣ Рейпъ, и тамъ сасыпа Бургундското царство съ царскыя домъ въ *Вормсѣ*. Тѣй, като оправдава титлата, която бѣше си далъ — *Бичъ Божій*, Атила не искаше да поникне трева тамъ, дѣто стѣпи коньтъ му, казва народна една поговорка у Германцытъ.